

Carnet de RUTA

LA RELIGIÓ

A LA PALESTRA

Vivim una època de transició. Per una banda hi ha la mentalitat fidel a uns conceptes que prevalen de segles i s'accepten no pas per llur validesa, sinó per tradició. Per l'altra, el trasbals que inspira el pensament actual i constata la ineficàcia de les estructures socials per a resoldre'n la problemàtica.

Podem iniciar una conversa i encetar qualsevol tema; tot seguit ens adonarem del clima polèmic que impera. Per exemple: parlem de religió?

La Fe en un país com el nostre—tan donat a exterioritzar-la amb enfervoriment de rua—, a l'hora post-conciliar d'intentar la reivindicació evangèlica i estimar l'home per l'home, només topa amb inconvenients. Els obstacles es troben en l'ordre conceptual dels que la prediquen i a la pràctica ordinària que reglamenta la societat a la qual estem involucrats.

És quan hom s'adona de les implicacions que la reigió arrossega feixugament, subjecte a estructures temporals que l'acondicionen i descobrim que l'Evangeli, ha estat fins ara un sermó al qual no paràvem l'orella amb sinceritat. Altrament no entendríem perquè a l'hora d'exercitar-nos en les consignes cristianes, ens trobem tan desentrenats i sense convenciment.

Vivíem habituats a escoltar la Paraula Sagrada passivament fins aprendre a no entendre-la o descobrir-ne la seva impracticabilitat. Quan dèiem que els capellans predicaven allò que no creuen, hi havia més malícia que no pas ingenuïtat.

Ens va agradar molt el sacerdot que, durant una homilia—era una església olotina—, va denunciar l'actitud d'alguns creients. "Si només sou cristians de Missa dominical, no cal que torneu més a l'església"—ens digué.

—“L'anar a Missa no és símptoma de cristianisme si, després, seguim aferrats a una vida que voluntàriament marginem de l'Evangeli”.

Subratllo el clam perquè em sembla fonamental per a entendre l'arrel contradictòria en matèria religiosa. Denúncia al sedentarisme confessional que la joventut repudia i ens explica el perquè reclama la paraula de Déu davant d'unes institucions que ens podien semblar intocables.

El senyor Albert Ullastres, embaixador d'Espanya prop del Mercat Comú Europeu, declara que intel·lectualitzar la religió pot convenir als francesos, però no a nosaltres. “A un espanyol—confessa textualment—, li han de posar unes quantes imatges pel mig, perquè no tot es pot concloure en conceptes”. A nosaltres, particularment, aquestes paraules ens defineixen la situació religiosa vigent i de la qual tampoc podem estar-ne massa satisfets.

La joventut—els catòlics titllats de protestataris—, quan defensen la seva actitud enalteixen els conceptes per a superar la situació arcaica i compromesa d'aquesta institució. La Fe imposa uns drets i una forma de vida pels cristians que, encara, s'ignora.

Quan posem a la palestra la Fe dels nostres pares, no és pas amb la convicció de que no els hi fos útil. Sobretot més per ells que per la seva societat. En tot cas és per a testimoniar-ne el llast que la fa buida i

decepcionant. De les virtuts d'aquesta pràctica només n'havíem heretat el formulari per a acreditar l'honorabilitat i la vinculació als béns temporals. Calia esporgar de l'arbre les branques sense saba i arrancar la cugula per a destriar-ne el bon blat. Vull dir: aplicar-nos l'Evangeli.

Ha arribat l'ocasió de professar un cristianisme que no sigui obligació ni deure imposat, sinó exigència de comunitat espiritual. I que, per exemple, el fet d'anar a Missa formi part de la mateixa exigència fins a oblidar-ne el precepte. Anar a Missa ha d'esdevenir conseqüència del cristià convençut i la Paraula que antecedeix al Sacrifici, adopti el valor d'un missatge evangèlic compromès en la problemàtica del nostre temps.